

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

MAANDOVERZICHT

No. .... 2 -1956

B I N N E N L A N D S E   V E I L I G H E I D S D I E N S TV E R T R O U W E L I J KMaandoverzicht no. 2 - 1956I N H O U D

- I   Communisme Internationaal
- II   Activiteit van de C.P.N. en haar hulp-organisaties
- III   Andere stromingen
- IV   Activiteit van Indonesiërs, Chinezen, West-Indiërs etc.
- V   Agenda
- VI   Overzicht der stakingen in de maand februari 1956

HOOFDSTUK I - COMMUNISME INTERNATIONAAL

Het Partijcongres te Moskou

Circa 1600 gedelegeerden en vele vertegenwoordigers van buitenlandse communistische partijen hebben het XXe congres van de C.P.S.U. bijgewoond, dat van 14 tot 26 februari 1956 is gehouden.

Er was als vanouds de bekende "eensgezinde besluitvaardigheid", maar ook een nieuw element: een overvloedig geladen kritiek en zelfkritiek. De verstarring der beraadslagingen, die het Stalin-verheerlijkende XIXe congres in oktober 1952 had geremd, maakte nu plaats voor een dynamiek, die zich van de rapporteur van het Centraal Comité der C.P.S.U., Nikita Chroestsjow, mededeelde aan andere woordvoerders.

Het jongste congres leidde officieel het tijdperk van een herboren "marxisme-leninisme" in, dat nu pasklaar moet worden gemaakt voor een - naar Chroestsjow's woordkeus - "tot wereldsysteem uitgroeid socialisme".

Dogma

Het XXe congres, collectief voorgegaan door het Centraal Comité der C.P.S.U., beleed opnieuw het dogma van het onoverwinnelijke communisme, dat als stelsel superieur wordt geacht aan het ten ondergang gedoemde kapitalistische systeem.

De jongste Partijdag moet hebben beseft, dat thans andere middelen nodig zijn dan die, welke in het voorbije Stalinistische tijdvak werden aangewend, wanneer de Sowjet-Unie tenminste nog verder in macht en aanzien wil stijgen.

Blijkbaar doelbewust is nagelaten Stalin's nagedachte- nis nu nog te eren voor zijn enorme bijdrage aan het oogsten van mensenmateriaal en grondgebied, gedurende de jaren 1940/1950.

Alle eer voor deze "socialistische" verworvenheden viel thans ten deel aan de Partij van de "onsterfelijke" Lenin en aan de volkeren, die haar in socialistische solidariteit als "voorhoede" schragen en versterken.

Veeleer door het toepassen van deze gewijzigde methodiek dan door het principieel vasthouden aan de onveranderde doelstellingen van het communisme wordt de niet-communistische wereld voor nieuwe problemen geplaatst. De schijn zou hier kunnen verblinden. De soepelheid, die de Sowjet-machthebbers momenteel betrachten, moet de aandacht afleiden van het in wezen totalitair gebleven karakter van het communistische regiem.

Praktische aanpak

Het XXe congres heeft bovenal zijn kracht gezocht in een praktische aanpak van de dingen, die het nationaal en internationaal als begerenswaardig kreeg opgetast.

Men zou ze kunnen aanduiden als hulpmiddelen (gereedschap) om datgene tot stand te brengen, waaraan het Stalinisme met zijn nu verouderde methodiek niet meer kan toe-komen.

De praktische doelstellingen, aan het XXe congres voorgehouden, kunnen - zonder aanspraak te maken op volledigheid - als volgt worden samengevat:

Internationaal

1. het opportunistisch verwerpen van de onvermijdelijkheid van oorlog of gewelddadige omwenteling ter vestiging van het communisme, dus zonder het prijsgeven van het door Lenin te dien aanzien geformuleerde principe;
2. het herstellen van de theorie, dat het socialisme in verschillende landen als heersend systeem kan worden verwezenlijkt langs eigen-gebaande, onderling afwijkende nationale wegen;
3. het erkennen van de mogelijkheid om onder bepaalde omstandigheden met gebruikmaking van parlementaire middelen tot het socialisme te geraken;
4. het bevorderen van vreedzame en wedijverende coëxistentie; (met dien verstande dat de daaruit voortvloeiende samenwerking van communisten met andersdenkenden onder geen beding mag leiden tot verwatering van de beleving der eigen communistische principes.)
5. het versterken van de vredeskrachten door bewapeningscontrôle en -vermindering, het uitbreiden van de internationale handel, de verbreding van culturele en wetenschappelijke uitwisseling en samenwerking.

Nationaal

1. het herstel van het collectieve leiderschap in partij en regering contra persoonsverheerlijking;
2. het terugkeren naar de levende interpretatie van het marxisme-leninisme; (waar nochtans Stalin eertijds ook de mond van vol had).
3. het harmonieus samengaan van theorie en praktijk, van dogma en "beleving", ter verhoging van de doelmatigheid der maatschappelijke energieën;
4. het decentraliseren van de leiding en de initiatieven bij de Sowjet-Russische productie (het 6e Vijfjarenplan); voorkeur voor poly-technisch onderricht voor de industriële en agrarische produktieve praktijk;

I/3

5. het aankondigen van materiële verbeteringen, o.a. kortere werktijden en ruimere consumptiegoederen voor de bevolking;
6. het doorgaand versterken en uitbouwen van de zware industrie door automatisering en verder opgevoerde krachtsinspanning van de werkers;
7. het aanzienlijk verhogen van de agrarische productie, mede door uitbreiding van de technische outillage;
3. het bestrijden van bureaucratische gewoonten, ingeslopen in partij en staat, die aan de efficiëncy ernstige afbreuk doen.

Partijleiding en initiatief-aanmoediging

Ten aanzien van de interne verhoudingen in de Sowjet-Unie constateerde het Centraal Comité van de C.P.S.U. in zijn officieel verslag o.m.:

- a. een na jaren van onderbreking opnieuw als collectief orgaan regelmatig functioneren van het Presidium van het Centraal Comité der C.P.S.U., waardoor de leninistische beginselen van het collectieve leiderschap in ere zijn hersteld.
- b. een decentralisatie van het economische bestel, ten einde op lager niveau het dragen van eigen verantwoordelijkheid en het nemen van gedurfde initiatieven te bevorderen, in betrekkelijke onafhankelijkheid van de centrale te Moskou. (opm. dzz.: Voor het eerst is thans in het nieuwe Vijfjarenplan aan elk der afzonderlijke republieken van de U.S.S.R. een omschreven economische taak opgedragen, waarbij de uitwerking in menig opzicht aan de eigen inzichten der uitvoerders wordt overgelaten).

De rede van Chroestsjow

Aan de partijsecretaris Nikita S. Chroestsjow viel, zoals hiervoren opgemerkt, uit hoofde van zijn functie, de taak toe om als rapporteur van het Centraal Comité der C.P.S.U. het woord te voeren. Hij deed dit in een uitgebalanceerd, indrukwekkend en rijk gedocumenteerd betoog, dat ruim 6½ uur spreektijd vergde, een redevoering opgebouwd uit circa 50.000 woorden.

Daarvan waren er niet meer dan 3 gewijd aan de naam van Josef Wissarionowitsj Stalin, die de dood - aldus Chroestsjow - kort na het XIXe congres uit de communistische rijen rukte.

I/4

I/4

De vijanden van het socialisme, zo vervolgde de le partijsecretaris, hadden er op gerekend, dat er zo mogelijk ontsteltenis in de rijen van onze partij, twisten in haar leiding, weifelingen bij het uitvoeren van haar binnen- en buitenlandse politiek zouden ontstaan. Maar deze rekening kwam niet uit. De Communistische Partij schaarde zich nog nauwer om haar Centraal Comité, liet het alles overwinnende vaandel van het marxisme-leninisme nog hoger wapperen.

De Beria-zaak

Voor die collectieve vastberadenheid en geslotenheid had, zoals bekend, ook Beria na de dood van Stalin in maart 1953 nog medegetuigd. Daarover gaf de Partij nu verantwoording aan het XXe congres.

Ten overstaan van de 1600 gedelegeerden en de gasten liet het Centraal Comité - alweer bij monde van Chroestsjow - vaststellen, dat in het bijzonder de imperialisten hun hoop hadden gevestigd op hun laaghartige agent Beria, die op achterbakse wijze tot leidende posten in partij en staat was doorgedrongen. Het Centraal Comité maakte, aldus het relaas, op vastberaden wijze een einde aan het misdadige samenzweerdergedoe van deze gevaarlijke vijand en zijn handlangers. Dat was, zo zeide Chroestsjow, een grote overwinning van de partij, een overwinning van haar collectieve leiding.

"De verplettering van de verachtelijke bende verraders had tot de verdere versterking van de partij bijgedragen en tot het met succes oplossen van de taken, die het land moet vervullen.

Thans was de partij "eensgezind als nooit tevoren, hecht verenigd om haar Centraal Comité, doelbewust in haar leiding van het land langs de weg, die de grote Lenin heeft gewezen".

"Erge vijanden"

Onmiddellijk daarop constateerde het Verslag van het Centraal Comité, dat de eenheid van de partij in tientallen jaren was gegroeid en dat zij zich versterkte in de strijd met talrijke vijanden.

Hierna vervolgde Chroestsjow: "de trozskisten, de Boecharin-aanhangers, de burgerlijke nationalist en andere erge vijanden van het volk, die de restauratie van het kapitalisme voorstonden, hebben krampachtige pogingen in het werk gesteld, de leninistische eenheid van de partijgelederen van binnen uit te verbreken en zij allen hebben zich tegen deze eenheid de hoofden te pletter gelopen". (opm.: Gelet op deze formulering, lijkt het verzoek van Trotzky's

I/5

I/5

weduwe om eerherstel voor haar in Mexico (op Stalin's last) vermoorde man, nog niet terstond geëigend voor inwilliging door de huidige Moskouse machthebbers. Zie verder hoofdstuk III "Andere stromingen" in dit M.O.).

Zoals uit Chroestsjows rapport namens het Centraal Comité van de C.P.S.U. naar voren komt is het "Beria-verraad" ook ditmaal niet - althans niet in het openbaar - met enig concreet bewijsmateriaal gestaafd.

Ten aanzien van de volgelingen van Trotzky, van Boecharin etc. volstond het officiële verslag met de summiere aanduiding "erge vijanden van het volk", gematigd van woordkeus vergeleken met de onder Stalin tegen deze groepen en personen gebezigde invectieven.

Joegoslavië

De na Stalins dood in 1954 op initiatief van Moskou hervatte betrekkingen met Zuid-Slavië, "de haard van het eens verguisde Titoïsme", zijn in het verslag van het Centraal Comité der C.P.S.U. met welwillendheid doch ietwat gereserveerd gerapporteerd.

Maarschalk Tito zond het XXe congres een voorzichtig gestelde begroetingsboodschap, die met applaus werd beantwoord.

Contrasten

Zoals hiervoren al opgemerkt sloeg de mateloze verering van het persoonlijk leiderschap van Stalin, die het karakter van het in 1952 gehouden XIXe partijcongres nog volledig had bepaald, in haar tegendeel om.

Het ware voorbarig hieruit te concluderen, dat Stalin "in totaal" gewogen en te licht bevonden zou zijn als voortzetter en "vernieuwer" van de zgn. leninistische tradities. Wel wijst het ontbreken van enige plichtspleging aan zijn politiek leiderschap en aan zijn persoonlijke nagedachtenis in de toespraken ten congresse op een weloverwogen plan tot het elimineren van de Stalin-mythe.

Herwaardering

De inhoud van het aan het congres uitgebrachte "Verslag van het Centraal Comité van de C.P.S.U." heeft de feitelijke grondslag gelegd voor een herwaardering van een aantal stalinistische opvattingen, die nog tot voor kort onaantastbaar leken.

De thans geuite kritiek op de "persoonsverheerlijking", op vervalsing van de geschiedenis der Partij, op verouderde economische standpunten (afkomstig van Stalin persoonlijk) vindt men terug in het door Chroestsjow uitgebrachte

I/6

C.C.-verslag en in vele discussie-redevoeringen. De communistische voorlichtingsorganen hebben deze reeds internationaal verbreid. Hier kan dus geen sprake zijn van enige, het huidige bewind der Sowjet-Unie vijandig gezinde activiteit. (*

Een onbevooroordeelde bestudering van de officiële congres-publicaties leidt tot de conclusie, dat er aan Stalins gewagpositie, die bij zijn leven onaantastbaar bleek, posthuum is en wordt getornd.

Alleen de Franse communistenleider Maurice Thorez en een partijafgevaardigde uit Stalins geboorteland Georgië hadden de naam van de overledene terloops in hun begroetingstoespraken opgenomen.

Het Franse partijdagblad "l'Humanité" (3-3-56) herdacht de 3e verjaardag van Stalin's verscheiden met een groot portret en een voorzichtig prijzend onderschrift. Andere communistische bladen in het Westen gingen aan deze herdenking stilzwijgend voorbij.

In Oost-Duitsland daarentegen keerde de S.E.D.-partijsecretaris Walter Ulbricht zich bij die gelegenheid in vrij scherpe bewoordingen tegen de Stalin-hommage, waaraan hij voorheen uitbundiger dan anderen had meegedaan. (Neues-Deutschland 4-3-1956.)

De thans vrij unaniem gerezen kritiek zou op het streven kunnen duiden om Stalin voor de historie te isoleren van het tegenwoordig met zoveel nadruk beleden "marxisme-leninisme".

Coördinatie

De wijze waarop het XXe congres heeft afgedongen op de waarde (en impliciet op de waardigheid) van een "naamloze" overleden dictator versterkt het vermoeden, dat deze herwaardering werd geregistreerd en dat voor het aldaar

---

(* De in de westerse pers na medio maart 1956 verschenen mededelingen over een rede van de partijsecretaris Chroestsjow, waarin deze in geheime zitting van het XXe congres Stalin zou hebben gekenschetst als een massamoordenaar, hoogverrader, lafaard en grootheidswaanzinnige moeten hier onbesproken blijven, aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden gecontroleerd.

gaandeweg opvoeren van de kritische toon een weloverwogen taakverdeling ten grondslag heeft gelegen. Vele misprijzers van vandaag, o.w. Mikoyan, hebben Stalin bij zijn leven bewierookt.

Denzelfde Mikoyan schroomde echter evenmin om dingen te zeggen, die thans in de collectieve leiding op het hoogste niveau nog pijnlijk moeten treffen. Hij rehabiliteerde immers met name een tweetal oude bolsjewisten, die in 1937 de stalinistische zuiveringen met het leven moesten bekopen. Een van hen, Kossior, de voormalige secretaris van de Communistische Partij der Oekraïne, werd in die functie namelijk opgevolgd door Chroestsjow.

Molotow zou destijds als "Stalins vuist" ten nauwste bij de voorbereiding van deze liquidatie betrokken zijn geweest en de huidige le partijsecretaris Chroestsjow bezette Kossior's opengevallen plaats om van de Oekraïne uit toenemend in nacht en aanzien op te klimmen tot zijn huidige unieke positie.

In dit verband zullen zij, die de jongste congresrede van Chroestsjow (namens het C.C.) goed beluisterd hadden, nog wel met enige ironie hebben teruggedacht aan de daarin verwerkte uitspraak, dat de leidende kern van de partij niet een groep mensen is, die door persoonlijke betrekkingen of wederzijds voordeel verbonden zijn, "maar een werkzaam collectief van leiders, wier betrekkingen berusten op een principiële-ideologische grondslag, welke wederzijdse aflat van zonden noch persoonlijke vijandschap toelaat".

Het was Mikoyan die dit XXe congres der C.P.S.U. het belangrijkste sedert de dagen van Lenin heeft genoemd, een te meer markante uitspraak, aangezien juist dit lid van het partijpresidium zich bijzonder agressief heeft gekeerd tegen vele onder Stalin's bewind ingeslopen ideologische en praktisch-politieke misvattingen.

Rede Pankratowa

Niet alleen Mikoyan keerde zich tegen de onder Stalin ingeslopen vervalsing van de geschiedenis der C.P.S.U., die werd geboekstaafd door een commissie onder Stalin's toezicht in het in 1938 uitgegeven handboek "Geschiedenis van de Communistische Partij der Sowjet-Unie (b)".

Met hem, maar uitvoeriger gedocumenteerd en straffer op het doel af, drong een vrouwelijke partijgenoot op revisie van deze geschiedvervalsing aan. Mevrouw A.M. Pankratowa, de hoofdredactrice van het toonaangevende partijblad "Woprossi Historii" (Geschiedkundige vraagstukken) ging n.l. tot in bijzonderheden in op de talrijke misleidingen en onwaarachtigheden van dit tot dusverre nog internationaal als communistisch scholingsboek gehanteerde werk. Haars inziens was de daarin opgenomen onjuiste voorstelling van talrijke partijzaken een middel om de "cultus van de persoon" mede door geschiedvervalsing verder te versterken.

Uit dit alles trad aan het licht, dat thans op het hoogste plan wordt beoogd om ook bij de ideologische vorming enige ingrijpende veranderingen door te voeren.

Ten aanzien van de scholing op politiek-economisch terrein had Mikoyan zich o.a. misprijzend uitgelaten over "Het Leerboek der politieke economie", dat zijns inziens aan revisie behoort te worden onderworpen, terwijl hij bepaalde uitspraken van Stalin, vastgelegd in diens "Problemen van het socialisme in de Sowjet-Unie", als "nauwelijks juist te achten" veroordeelde.

Klaarblijkelijk heeft men bij dit alles niet te maken met een persoonlijke afrekening maar met een collectieve verantwoording op het hoogste plan.

Zoals hiervoren opgemerkt trok Mikoyan als woordvoerder van het congres de kritische lijn nog verder door dan Chroestsjow, waarna Mevrouw Pankratowa op haar beurt de bezwaren nog eens uitdiepte, speciaal op het gebied van de geschiedvervalsing, die het instandhouden van de "persoonsverheerlijking" zou hebben gediend.

Het XXe congres accepteerde dit alles kennelijk met de ook onder Stalin gebruikelijke eenstemmige besluitvaardigheid. Van enigerlei bezwaar tegen deze discriminaties is in de officiële verslagen niet gebleken.

Hieruit valt af te leiden, dat de tegenwoordige collectieve leiders van partij en staat der U.S.S.R. zich pogen te distancieren van een methodiek, die Stalin in de loop van deze decennia zonder scrupules heeft toegepast. Uiteraard kan alleen de politieke praktijk in de toekomst demonstreren of hierdoor de taktiek van het wereldcommunisme zal worden omgebogen.

Er zijn echter nog vele aanwijzingen voor de veronderstelling, dat talrijke thans ondernomen stappen slechts door overwegingen van opportuniteit kunnen zijn weggegeven, zodat het lichtvaardig zou zijn een drastische politieke ommekeer, gefundeerd op gewijzigde principiële doelstellingen van het communisme te voorspellen. Veeleer lijkt het een versneld groei-proces naar een nog verder te wijzigen methodiek, die de machthebbers in Rusland als voordelig voor ogen moet staan. Een aanknopingspunt voor deze veronderstelling blijft bovenal de grote, hiervoren gereleveerde, rede van N.S. Chroestsjow namens het Centraal Comité der C.P.S.U., die het grondpatroon aangeeft voor de toekomstige Sowjet-politiek in binnen- en buitenland.

De bestuurscolleges der C.P.S.U.

Het congres heeft de elf leden van het Presidium (d.w.z. van het dagelijks bestuur der partij) herkozen, met name: Boelganin, Worosjilow, Kaganowitsj, Kiritsjenko, Malenkow, Mikoyan, Molotow, Pervoechin, Saboerow, Soeslow en Chroestsjow.

Tot candidaat-leden van het Presidium (plaatsvervangers) zijn gekozen: maarschalk Zhoekow, Brezhnew, Moekhitdinow en Mevrouw Foertsjewa en herkozen Schepilow en Schwernik.

Het Secretariaat van het Centraal Comité bestaat thans uit:

Chroestsjow, le secretaris, A.B. Aristow, (kader-secretaris van eerstgenoemde), Beljajew, Brezjnew, Pospelow, Soeslow, Foertsjewa en Schepilow.

Er kan nog aan worden herinnerd, dat het Plenum van het Centraal Comité der C.P.S.U., dat in 1955 van 4-12 juli bijeenkwam, aan het Presidium twee "volle" leden had toegevoegd, nl. A.I. Kiritsjenko en M.A. Soeslow. Tezelfdertijd werden toen drie toegevoegde secretarissen van het Centraal Comité benoemd t.w. A.B. Aristow, N.I. Beljajew en D.T. Schepilow.

Deze benoemingen van medio 1955 waren de eerste publiek bekend gemaakte veranderingen in de samenstelling van het hoogste beleid-bepalende orgaan der C.P.S.U. sedert Beria's uitstoting in juli 1953 en de eerste uitbreiding van het Presidium sedert de dood van Stalin. Het jongste partijcongres heeft daarin geen verdere wijzigingen aangebracht.

Het nieuwe Centraal Comité heeft thans in totaal 133 leden en 122 candidaat-leden.

Uit het Presidium verdween dus Beria als lid. Sedert Stalin's dood werden M.D. Bagirov en L.G. Melnikow zonder aankondiging afgevoerd als plaatsvervangende leden van het Presidium. Kiritsjenko, thans deel uitmakend van het dagelijks bestuur der C.P.S.U. (presidiumlid) zou in het begin van 1954 reeds tot candidaat-lid van het Presidium benoemd zijn geworden en is dus in politiek aanzien verder gestegen.

De thans als lid van het Centraal Comité herkozen P.K. Ponomarenko was in 1955 nog plaatsvervangend lid van het Presidium. Hij heeft nu geen zitting meer in het dagelijks bestuur der C.P.S.U. maar geniet blijkbaar nog het vertrouwen van de huidige machthebbers. Hij werd, zoals vroeger vermeld, in de plaats van Michailow tot ambassadeur van de U.S.S.R. in Polen benoemd.

Sedert 1954 is echter "spoorloos" verdwenen de vroegere kadersecretaris van Malenkow, Shatalin.

(Bespreking van recente gebeurtenissen in de satelliet-staten, o.a. het eerherstel van de vooroorlogse Poolse Communistische Partij, de dood van Boleslaw Bierut etc. zal in het volgende maandoverzicht plaats vinden.)

HOCFDSTUK II - DE C.P.N. EN HAAR HULPORGANISATIES

De C.P.N.

=====

Partijbestuurszitting begin februari 1956.

Nog geen maand na de bijeenkomst van 7 en 8 januari 1956 kwam het partijbestuur op 5 en 6 februari al weer bijeen.

Volgens "De Waarheid" werden in deze zitting de plannen voor de verkiezingscampagne goedgekeurd.

De door Harry Verhey gegeven toelichting bevatte vrijwel geen nieuwe gezichtspunten. Het enige opmerkelijke in de inleiding van de propaganda-secretaris was de grote nadruk, waarmee hij er op wees, dat het de C.P.N. en niet de P.v.d.A. is, die de leidende macht vormt in de strijd tegen Romme. Kennelijk vrezen de communisten, dat hun geroep om een linkse coördinatie en om samenwerking met de P.v.d.A., de kiezers in de waan zou kunnen brengen, dat op de P.v.d.A. stemmen ook al strijden tegen Romme betekent.

Koude-agitatie.

Evenals voorgaande jaren hebben de communisten weer met beide handen deomstandigheid van de hevige koude aangegrepen om het te doen voorkomen, dat zij de enigen zijn, die zich het lot aantrekken van de sociaal-gesteunden, bejaarden en andere categorieën, die in een dergelijke periode bijzondere moeilijkheden ondervinden.

Henk Gortzak interpelleerde medio februari de Minister van Maatschappelijk Werk over in verband met de koude te treffen voorzieningen. Marcus Bakker behoefde in een hoofdartikel er maar losjes weg op te wijzen, dat het de taak van gemeenteraadsleden en vakbondsbestuurders was overal op de bres te staan, om "De Waarheid" daarna dagen achtereen te kunnen opsmukken met berichten over hulpregelingen door de communistische openbare vertegenwoordigers alom in den lande ten behoeve van de verkleumden afgedwongen.

Herdenking februaristaking.

Na een dit jaar wel bijzonder tamme campagne om tot deelneming aan te sporen, werd in de bittere winterkou op Zaterdagmiddag 25 februari j.l. te Amsterdam de communistische herdenking van de februaristaking gehouden.

Zoals gewoonlijk vond het gebeuren ook ditmaal weer in alle orde en rust plaats.

Campagne tegen Romme.

Naar het voorbeeld van vroegere campagnes, die vooraanstaande socialistische tot doelwit hadden, is "De Waarheid" sinds kort begonnen met een bijzonder agressieve agitatie tegen de leider van de 2e Kamerfractie der K.V.P. Prof. Romme. Een artikel "Romme best betaalde politicus van ons land" ("De Waarheid" 13-2-1956) van de economische redacteur van de communistische

partijkrant bevat een aantal insinuaties over de inkomstenbronnen van de "hoofdvijand van de arbeidersklasse".

Het XXe Congres van de C.P.S.U. en de houding van de C.P.N.

Men kan niet bepaald zeggen, dat "De Waarheid" tot nu toe gevarieerde en diepgaande beschouwingen aan dit belangwekkende congres heeft gewijd.

Naast een ruime, zij het trage berichtgeving verschenen over het Congres slechts een tweetal commentariërende artikelen van de hand van Marcus Bakker op resp. woensdag 22 februari (het Congres begon op dinsdag 14 februari) en op dinsdag 28 februari jl.

Bakker betoonde zich daarin bijzonder voorzichtig en hij ging in feite voorbij aan die gedeelten uit de inleidingen van de Sowjetleiders, die in het Westen vanwege hun grote betekenis naar voren werden gehaald. Het woord "personencultus" b.v. is in Bakker's beschouwing niet te vinden; heel terloops vermeldt hij slechts, dat in de Sowjet-Unie de laatste jaren een verbetering had plaats gevonden in de werkwijze der leiding "die dikwijls geremd is geweest, doordat de nadruk te veel viel op één persoon".

Kennelijk wachtte men in de C.P.N. op de terugkeer van Paul de Groot van zijn Moskouse pelgrimage.

Men kan slechts gissen, welke doorwerking het jongste C.P.S.U.-congres zal hebben op de activiteiten van de Nederlandse partij. Wel kan worden vastgesteld, dat de C.P.N. met haar "nieuwe aanpak"-politiek vrij aardig in de Moskouse lijn ligt.

Het jongste Congres van de C.P.S.U. immers heeft wel bijzonder sterk aangedrongen op samenwerking met de socialisten.

MANTELORGANISATIES

Nederlandse Vrouwenbeweging

Aan de vooravond van het 5e N.V.B.-congres werden in onderscheidene afdelingen ledenvergaderingen gehouden. Hoewel het congres - zoals in het vorige maandoverzicht reeds werd vermeld - waarschijnlijk geen politieke nieuwtjes zal brengen, heeft men de voorbereidingen met zorg afgewikkeld. Hoofdbestuursleden zijn rondgereisd om vergaderingen toe te spreken aan de hand van de congresbrief, waarin de agendapunten werden omschreven.

De N.V.B. zal moeten strijden voor een veilige toekomst en in verband daarmee voor het verbod van atoomwapens en het stopzetten van de proefnemingen daarmee. Onder dit hoofd valt tevens de eis tot verkorting van de militaire dienstdienst.

Voorts zal het congres zich bezighouden met het probleem van de rechten der vrouw. De tenachterstelling van de vrouw,

die, zo stelt men, door Romme c.s. in de hand wordt gewerkt, moet in samenwerking met andere vrouwenorganisaties worden bestreden. In het bijzonder wordt gedacht aan uitbreiding van de mogelijkheid tot vakopleiding voor meisjes en het streven naar gelijk loon voor gelijkwaardige arbeid.

Annie AVERINK, secretaresse van de N.V.B., gaf hierover een korte uiteenzetting in het jongste nummer van "Vrouwen voor Vrede en Opbouw".

Vredesbeweging

Op 18 februari j.l. kwam de Nederlandse Vredesraad te Amsterdam bijeen ter bespreking van de campagne tot stopzetting van de bewapeningswedloop en de perspectieven daarvan.

Nico LUIRINK meende, dat deze actie het tot stand komen van overeenkomsten tussen Oost en West ten zeerste kan bevorderen, mede gezien het streven naar vrede en ontwapening in andere groeperingen, zoals de Nederlandse Onderwijzers Vereniging, de E.V.C., de P.T.T.-bond "Ons Belang" enz.

Het zal nodig zijn, aldus LUIRINK, vooral onder de arbeiders adhaerenten te zoeken voor het appèl van de Nederlandse Vredesraad. Daartoe moet de mogelijkheid van een doeltreffende wederzijdse contrôle tussen de mogendheden worden aangetoond. In verband hiermede zullen lezingen en discussies worden georganiseerd.

Vóór alles moet gestreefd worden naar samenwerking met andere groeperingen. De Nederlandse Vredesbeweging is niet in staat de campagne alléén tot een goed einde te brengen. De plaatselijke vredescomité's wordt aangeraden andere organisaties binnen hun rayon aan te schrijven en in te schakelen voor de handtekeningen campagne. Door de samenstelling van de nieuwe Nederlandse Vredesraad zijn nieuwe mogelijkheden voor verbreding van de contacten geschapen, zo meende spreker.

Grote betekenis wordt gehecht aan de buitengewone zitting van de Wereld Vredesraad van 5 - 9 april a.s. te Venetië. Het enige agendapunt zal zijn de eis tot beëindiging van de bewapeningswedloop, welke aan de grote mogendheden zal worden voorgelegd. Reeds heeft men vertegenwoordigers van de U.N.O. en de U.N.O.-ontwapeningscommissie voor deze bijeenkomst uitgenodigd. Het ligt dus kennelijk in de bedoeling de campagne ook op diplomatiek niveau te voeren, gelijk in het vorige maandoverzicht werd verondersteld.

In de Nederlandse Vredesraad verwacht men, dat 10 à 12 Nederlanders, zowel leden als niet-leden van de Raad, aan de zitting te Venetië zullen deelnemen. De reiskosten hiervoor worden op circa f. 3.000.- geschat.

Na de zitting van de Wereld Vredesraad zullen in onderscheidene landen - volgens de aankondigingen in mei of juni 1956 - nationale congressen c.q. conferenties gehouden worden.

Genoemd werden België, Engeland, Finland en Frankrijk. Ook in Nederland zal dan een dergelijke "ontmoeting voor veiligheid en ontwapening" plaats vinden, waarvoor men voorlopig Haarlem of Zutphen als vergaderplaats op het oog heeft. Het ligt in de bedoeling hiervoor een klein doch select gezelschap bijeen te brengen.

Jeugdbeweging

In het februari-nummer van "Spektakel", maandblad van de "Organisatie voor Progressieve Studerende Jeugd" (O.P.S.J.), wordt melding gemaakt van een bestuurswijziging. De voorzitter, Catrien Bultje en de algemeen secretaresse, Clara Visser-de Jong zullen in verband met andere werkzaamheden hun functie neerleggen.

De Organisatieraad (hoofdbestuur) heeft als opvolgers resp. Frans Bekker en Frans Muller gekozen. F.F. Bekker (24-1-1934) is pas tijdens het laatste congres van de O.P.S.J. (oktober/november 1954) in de Organisatieraad gekozen. In O.P.S.J.-kringen heeft men een gunstig oordeel over hem. Hij wordt beschreven als een "rustig overleggende, maar taai volhoudende figuur".

Zijn goede papieren blijken ook uit het feit, dat hij in de zomer van 1955 de O.P.S.J. mocht vertegenwoordigen op een te Sofia (Bulgarije) gehouden zitting van de Raad der Internationale Unie van Studenten (I.U.S.), waarbij de O.P.S.J. is aangesloten.

Officieel heeft zijn voorgangster Catrien Bultje nog zitting in dit internationale bestuurslichaam. Het lijkt niet uitgesloten, dat hij haar t.z.t. in deze functie zal opvolgen.

F. Muller (24-5-1932) heeft destijds als voorzitter van het belangrijkste O.P.S.J.-district ("departement" Amsterdam) in communistische kringen een gunstige indruk gemaakt.

Volgens de jongste gegevens maakt hij tevens deel uit van de redactie van het O.P.S.J.-orgaan "Spektakel".

De aftredende Catrien Bultje (7-1-1928) is na Joop WOLFF wel de belangrijkste functionaresse in de Nederlandse communistische jeugdbeweging. Zij speelde een leidende rol bij de voorbereiding van de in 1953 en 1955 gehouden Wereldjeugdfestivals, resp. gehouden te Boekarest en Warschau.

Onlangs is in Moskou een internationaal voorbereidingscomité opgericht voor het 6e Wereldjeugdfestival, dat van 28 juli - 11 augustus 1957 in de Russische hoofdstad zal worden gehouden. Het comité staat onder leiding van Alexander Shelepin, secretaris van het centraal comité van de Komsomol, de communistische jongeren organisatie in de Sowjet-Unie, alsmede vice-president van de Wereld Federatie van Democratische Jeugd (W.F.D.J.).

Het is niet uitgesloten, dat Catrien Bultje, nu zij als voorzitter van de O.P.S.J. is afgetreden, meer aandacht zal kunnen wijden aan de voorbereiding van bovenbedoeld festival,

voorzover het de Nederlandse deelneming daaraan betreft.

Het A.N.J.V. heeft in een aantal plaatsen vergaderingen georganiseerd voor verkorting van de militaire dienstdtijd. Hiervoor werden als sprekers steeds hoofdbestuursleden aangewezen, zoals voorzitter Joop WOLFF, Wim Swart en Roelof Walraven. De vergadering te Amsterdam op 8 februari j.l. werd tevens toegesproken door Gerben Wagenaar, voorzitter der C.P.N. en Annie Gelok, hoofdbestuurslid van de N.V.B.

Gerben Wagenaar betoogde, dat de C.P.N.-fracties in de Eerste en Tweede Kamer alles zullen doen om de verkorting van de dienstdtijd zoveel mogelijk te bevorderen. In verband hiermede wakte hij de aanwezigen uiteraard op; bij de komende verkiezingen hun stem uit te brengen op de C.P.N. Annie Gelok ging in op de taak van de vrouwen en verloofden van de soldaten ten deze.

Zoals bekend heeft J.F. Wolff de zitting van het Uitvoerend Comité van de W.F.D.J. (Helsinki, 1 - 4 februari 1956) bijgewoond. In het jongste nummer van het A.N.J.V.-orgaan "Jeugd" publiceerde hij enige punten, die op de vergadering ter sprake waren gekomen.

Een van de onderwerpen was een Internationale Conferentie voor Jonge Meisjes, die van 4 - 8 juli a.s. te Parijs zal worden gehouden.

De agenda hiervoor is nog niet bekend. Van voorbereidingen terzake is in Nederland trouwens ook nog niets gebleken. Bekend werd, dat de internationale communistische vrouwenorganisatie haar medewerking hieraan heeft toegezegd.

EXTREMISTISCHE VAKBEWEGING

De Looneisen.

Op 14 februari 1956 heeft het Verbondsbestuur der E.V.C. een manifest gericht aan "alle arbeiders", waarin de jongste eisen van de erkende vakcentrales nogmaals onder de aandacht gebracht werden, t.w. een directe uitkering van twee weken loon alsmede "verhoging van de richtlijnen voor loonvorming met 3%".

In "De Waarheid" 21-2-1956 werd opgemerkt, dat dit ongetwijfeld bescheiden eisen zijn, doch wel de moeite waard om in ieder bedrijf onmiddellijk voor de verwezenlijking daarvan de strijd te organiseren.

Hiermede liet de leiding der communistische vakcentrale in feite haar eis van 5% loonsverhoging vallen, die op het vierde congres der E.V.C. van 20-22 januari j.l. was gesteld.

Door dat te doen, verklaarde Henk Nooter in "Werkend Nederland", werd de grondslag versterkt voor een eenheid tussen de arbeiders in de bedrijven, welke haast ongekend is.

De oorzaak van deze soepele aanpassing der E.V.C.-eisen aan die van de niet-communistische vakcentrales moet gezocht

worden in de opvatting van Paul de Groot in november 1955, toen juist terug van zijn reis naar China en de Sowjet-Unie, dat de activiteit van de E.V.C. bovenal dient te worden gericht op de eenheid van organisatie tussen de E.V.C. en het N.V.V.

Zoals bekend, rees in die periode daaromtrent een geschil tussen de algemeen secretaris van de C.P.N. en Bertus Brandsen, secretaris van de E.V.C.

Brandsen - en met hem de meerderheid van de Verbondsbestuursleden - zocht de oplossing van de moeilijkheden der E.V.C., welke vooral voortvloeiden uit haar geïsoleerde positie, in het streven naar een eenheid van actie met de arbeiders uit de bedrijven.

De eenheid van organisatie, voorgestaan door de Groot, gaat echter aanzienlijk verder en veronderstelt, dat de eenheid van actie reeds tot stand gekomen is.

Uiteraard kon het Verbondsbestuur, althans volgens de bestaande communistische verhoudingen, niet zelfstandig beslissen t.a.v. de vraag of de E.V.C. zou moeten streven naar haar eigen ontbinding, dan wel of zij met de haar ten dienste staande middelen de strijd zo goed mogelijk zou moeten voortzetten.

De meest discrete methode om het Verbondsbestuur in deze de juiste weg te wijzen zou daarom ongetwijfeld zijn geweest een verhelderende bespreking in besloten kring. Men kan zich er daarom over verbazen, dat Paul de Groot blijkbaar een schermutseling met Brandsen in het openbaar prefereerde. Zijn lang niet malse kritiek op de E.V.C.-secretaris, uitgesproken op de Partijbestuurszitting van 12 en 13 november 1955, werd immers in het C.P.N.-dagblad gepubliceerd.

De reden hiervan is niet met zekerheid bekend. Brandsen heeft vooralsnog geen nadelen ondervonden van zijn "misstap": hij werd in januari onverwijld als secretaris van de Eenheids Vakcentrale herkozen.

Het is echter mogelijk, dat Paul de Groot reeds in oktober 1955 tijdens zijn verblijf in de Sowjet-Unie iets vernomen heeft van de plannen der Russische partijleiders, zoals die thans op het XXe congres van de C.P.S.U. tot uiting zijn gekomen.

Wellicht heeft hij deze gelegenheid te baat genomen om zijn Moskouse meesters openlijk te bewijzen, dat hij de aangevoerde figuur is om de uitvoering van die plannen in Nederland te bevorderen en te stimuleren, ook op vakverenigingsgebied.

Eenheid van organisatie.

Met de niet werkelijk bestaande eenheid als voorgeschreven uitgangspunt voor zijn optreden naar buiten kon het E.V.C.-Verbondsbestuur niet anders doen dan deze onmiddellijk creëren. Daar concessies van de zijde van het N.V.V. ten opzichte van de communisten niet te verwachten waren lag het voor de hand, dat de E.V.C. zelf water in de wijn moest doen: reeds in december 1955 legde zij zich voorlopig neer bij de eis van

5% loonsverhoging, die toen door het N.V.V. was gesteld.

Het conflict in de Stichting van de Arbeid d.d. 10-2-1956 gaf de E.V.C. opnieuw gelegenheid tot een solidariteitsbetuiging met het N.V.V., zoals in de aanvang van dit overzicht werd gesteld. Niettemin wil men een mogelijkheid tot verdergaande acties in de toekomst openhouden. "Een loonronde van 3% is minimaal", verklaarde Frits Reuter in "De Waarheid" d.d. 24-2-1956. "Deze 3% moet dan ook een begin zijn en door grote loonsverhogingen worden opgetrokken tot een hoger percentage".

Uit vorenbedoeld manifest van 14-2-1956 blijkt tevens, dat het Verbondsbestuur zich ernstig zorgen maakt over een eventueel herstel van de Unie tussen de drie grote vakcentrales. Een dergelijke ontwikkeling zou de E.V.C.-taktiek betreffende de eenheid van actie geheel illusoir maken en de E.V.C. wederom voor onbepaalde tijd in een geïsoleerde positie dringen.

De N.V.V.-leden en -kaders, aldus Henk Nooter in "Werkend Nederland" d.d. 3-3-1956, beseffen het gevaar van te worden teruggedrongen in de Unie-knevels. Zij willen die kant beslist niet meer op en de verdediging van de N.V.V.-looneisen door een strijdbare en konsekwente E.V.C. is voor hen een stimulans om hun leiders van kapitulatie voor de ondernemers af te houden.

Natuurlijk is hier de wens de vader van de gedachte. In hetzelfde blad verklaarde Frits Reuter: Wij stellen nergens nadrukkelijk voorop, dat de stellingname van de E.V.C. (tijdens het congres) om op te gaan in het N.V.V. en zodoende één machtige organisatie te scheppen, geen manoeuvre is, maar dat ons congres blijk heeft gegeven doordrongen te zijn van de noodzaak van zulk een eenheid.

In officiële publicaties houdt het Verbondsbestuur nog vol, dat voor een fusie van N.V.V. en E.V.C. het "herstel van de vakbondsdemocratie in het N.V.V." vereist wordt. Echter heeft een bestuurder van de E.V.C./Metaal, afdeling Krommenie, aangeboden met de gehele afdeling over te gaan naar de A.N.M.B. (Metaalbedrijfsbond van het N.V.V.) waarbij als enige voorwaarde werd gesteld, dat een E.V.C.-lid in het bestuur van de N.V.V.-bond zou worden opgenomen.

De A.N.M.B. heeft dit voorstel afgewezen. Toch is het als symptoom van belang, omdat mogelijk de E.V.C. hier een proefballonnetje heeft willen oplaten teneinde de stemming in het N.V.V. te peilen.

Voortgaande agitatie.

In woord en geschrift gaan de E.V.C.-functionarissen voort agitatie te voeren op het gebied van het loonbeleid. Het rapport der loondeskundigen, waarin een vergelijking gemaakt wordt betreffende de lonen van het overheidspersoneel en die van de werknemers in het particuliere bedrijfsleven, vindt geen genade in communistische kringen. De

commissie is op zulk een welhaast demonstratieve wijze te werk gegaan, dat men tot de overtuiging moet komen, dat zij zich heeft voorgenomen Minister Beel in het gelijk te stellen, aldus W.Brinkman, secretaris der B.N.O.P./E.V.C. in "De Waarheid" d.d. 8-2-1956.

Ook de Bondsraad van de P.T.T.-bedrijfsbond "Ons Belang", die niet bij de E.V.C. is aangesloten, doch wel door communisten wordt geleid, constateerde tijdens zijn bespreking van 4 februari j.l. te Utrecht een achterstand in de beloning der ambtenaren. De Bondsraad handhaafde zijn eis van 10% loonsverhoging en uitkering van een bedrag van f. 100.-- ineens en nam zich voor binnen afzienbare tijd een loonconferentie voor P.T.T.-personeel te beleggen.

Het E.V.C.-Verbandsbestuur richtte eind februari een telegram tot de Stichting van Arbeid, waarin het voorstelde onmiddellijk over te gaan tot uitkering van 4% ineens en doorvoering van 3% loonsverhoging, zoals door de erkende vakcentrales was geëist.

In het kader van deze agitatie past uiteraard felle kritiek op de voorstellen, die van ondernemerszijde t.a.v. loonsverhoging zijn gedaan. Ook de secundaire arbeidsvoorwaarden spelen hierbij een grote rol. De verhoging van de productiviteit onder het kapitalistische systeem, het veelvuldige overwerk, de vrouwenarbeid enz. worden door de communisten ondergebracht onder het hoofd "superuitbuiting". Eén van de facetten, die thans wel in het bijzonder de belangstelling heeft is de eis van een veertig-urige werkweek.

Veertig-urige werkweek.

Van 10-12 oktober 1955 vond in Boedapest de 28ste zitting van het Uitvoerend Bureau van het communistische Wereldvakverbond (W.V.V.) plaats.

Als een van de belangrijkste uitgangspunten om tot samenwerking met de niet-communistische vakbewegingen en de daarin georganiseerde arbeiders te komen werd daar genoemd de verkorting van de werkweek tot 40 uur zonder vermindering van loon, aangezien de mogelijkheid daartoe in ruime kring ook binnen de niet-communistische sector van de West-Europese vakbeweging wordt erkend.

In het februari 1956-nr. van "World Trade Union Movement", maandblad van het W.V.V., werd in dit verband o.m. een summier overzicht gegeven van de huidige lange arbeidsduur in bepaalde bedrijfstakken van een aantal West-Europese naties.

Het blad vermeldt, dat sommige van de genoemde getallen uit officiële bronnen komen en enige andere afkomstig zijn van arbeidersklasse in het algemeen en uit de kringen der vakbeweging (onderstreeping dezerzijds).

Zoals bekend heeft het W.V.V. in het najaar van 1955 een enquête gehouden inzake de methoden van productiviteitsverhoging in de West-Europese landen. Mogelijk heeft men eenzelfde

werkwijze toegepast voor het verkrijgen van gegevens uit de niet-communistische landen als hierboven bedoeld t.a.v. de arbeidsduur.

Deze gegevens heeft men waarschijnlijk nodig bij een op 14 en 15 april in Turijn te houden internationale conferentie, betreffende de 40-urige werkweek.

Officieel geldt de bedrijfsraad van de machinefabriek Olivetti bij Turijn als initiatiefnemer tot deze conferentie. Deze bedrijfsraad richtte onlangs een desbetreffend schrijven tot de bij de E.V.C. aangesloten bedrijfsbond van arbeiders in de metaalnijverheid ("De Metaal"), waarin om instemmend antwoord en opmerkingen terzake werd gevraagd.

Gezien het bovenstaande is het echter wel duidelijk, dat het initiatief in feite is uitgegaan van het Uitvoerend Bureau van het W.V.V.

De brief van de bedrijfsraad der Olivettifabriek is waarschijnlijk ook toegezonden aan andere vakbonden in en buiten Nederland, daar het hier een initiatief betreft, dat ook buiten de metaalnijverheid belangstelling zal ontmoeten.

Deze - niet nieuwe - methode is bedoeld om ook niet-communistische arbeiders en arbeidersorganisaties voor de conferentie te interesseren en de rol van het W.V.V. bij de voorbereiding daarvan te verhullen.

HOOFDSTUK III - ANDERE STROMINGEN

4e Internationale

Van de zijde van de 4e Internationale vallen enkele reacties op het XXe congres van de C.P.S.U. te vermelden. Vanuit Parijs werd n.l. een telegram gezonden aan Boelganin ondertekend door een aantal Trotskisten (gepubliceerd in "La Vérité" d.d. 24-2-1956, het blad van de Parti Communiste Internationale).

Onder verwijzing naar de verklaring van Mikoyan op genoemd congres, omtrent een tweetal slachtoffers van de zuiveringsprocessen van 1936-1938 te Moskou, wordt in dit telegram gevraagd om eerherstel voor alle bij die processen veroordeelde "oude revolutionairen, medewerkers van Lenin".

Met de verzending van dit telegram heeft men vermoedelijk beoogd mede aan te tonen, dat het Trotskistische verweer tegen de Stalinistische praktijken niet ongegrond was.

"La Vérité" noemt het XXe partijcongres niettemin "de triomf van de Sowjet-aristocratie". Het blad brengt zijn lezers in herinnering hoeveel vooraanstaande revolutionairen in Rusland verdwenen zijn en wijst erop dat alle huidige leiders aan deze "monsterachtige misdaden tegen de revolutie en tegen het wereldproletariaat" actief medeplichtig zijn geweest; voorshands dus stellig geen poging tot verzoening.

De idee van de vreedzame coëxistentie blijft voor de Trotskisten onaanvaardbaar, daar zij te enen male niet te rijmen is met hun "permanente revolutie".

Het bovenstaande geeft een summier beeld van wat er leeft in de kring der "orthodoxe Trotskisten", één der twee kampen waarin de 4e Internationale momenteel verdeeld is (zie M.O. no. 3-1954). Uit het andere kamp, dat van de voorstanders van infiltratie in de grote arbeidersbewegingen, (waartoe in ons land het in 1952 formeel ontbonden, maar nog werkzame lilliputpartijtje R.C.P. behoort) is nog geen reactie op het Congres te Moskou bekend. De laatste stroming heeft, zoals eerder kon worden vastgesteld, een zekere waardering voor het in de U.S.S.R. bereikte, zulks in tegenstelling met de "orthodoxen".

Dezerzijds kon geen bevestiging worden verkregen van de juistheid van een mededeling in de "Manchester Guardian" d.d. 22-2-1956, dat de 4e Internationale zich een dag tevoren niet alleen tot Moskou, maar ook tot Belgrado (de Joegoslavische Communistische Liga) zou hebben gewend, in verband met de pogingen niet alleen de rehabilitatie van onrechtmatig ter dood veroordeelde Trotskisten maar ook van Titoïsten te verkrijgen.

Tenslotte valt te memoreren, dat Trotzky's weduwe, Nathalie, zich tot de Sowjet-Russische machthebbers heeft gewend met een verzoek tot rehabilitatie van haar overleden

echtgenoot en tevens met een vraag naar het lot van haar zoon, Serge Sedow, die destijds werd geïnterneerd, en van wie sindsdien nooit meer iets werd vernomen. Daar zij tot dusver politiek op de achtergrond is gebleven, mag worden verondersteld dat deze stap voornamelijk uit persoonlijke motieven is voortgekomen.

Socialistische Unie

De Socialistische Unie richtte zich in haar orgaan "Nieuwe Wereld" tot de Nederlandse communisten. De schrijver van het artikel is de mening toegedaan, dat de gebleken verandering in denkwijze van de Sowjet-russische communisten een verandering in stellingname van de C.P.N. jegens de Socialistische Unie met zich mee zou moeten brengen. De "lastercampagne" van de C.P.N. moet worden gestaakt teneinde een gesprek te kunnen voeren dat een "opmars van het principiële socialisme" mogelijk zal maken. De Socialistische Unie verklaart zich bereid het gesprek te openen op de grondslag van een politiek, die tot wapeningsbeperking en tenslotte tot ontwapening leidt, waarbij gestreefd moet worden naar sociale democratie met vreedzame middelen. Het artikel wijst de arbeiders erop, dat de leiding van de C.P.N. in verkeerde handen is, terwijl tevens te verstaan wordt gegeven, dat de politiek van de Socialistische Unie uiteindelijk de juiste blijkt te zijn.

Deze "toenaderingspoging" tot de C.P.N., die, zoals de Unie-leiders stellig weten, wel tot mislukken gedoemd zal zijn, moet veeleer gezien worden als een stukje verkiezingspropaganda. Met de voorbereidingen voor de stembusstrijd is de Unie al enige tijd bezig. Zij zal samengaan met de Bond van Wereldburgers, een federalistisch, linksgericht dwergpartijtje, waarvan de aanhang voornamelijk in de gemeente Utrecht en omgeving wordt gevonden.

IV/1

HOOFDSTUK IV - ACTIVITEIT VAN INDONESIËRS, CHINEZEN, WEST-
INDIËRS, ETC.

Studenten contra kolonialisme

Te Amsterdam is een "Internationaal Studenten Comité" opgericht, dat een niet ondertekende circulaire heeft verspreid, een uitnodiging tot bijwoning van een "vriendschapsontmoeting" (op 4 maart j.l.) tussen Indonesische, Surinaamse, Nederlandse en Indiase studenten. Het comité bestaat uit L. de JONG, communist, Sediono Poerwodo TJONDRONEGORO, een Indonesische communist, F.M. MOLL, een Surinaamse nationalist en de communistisch georiënteerde Indiër Anshun Kumur DATTA, afgestudeerd te Leiden. Tijdens bedoelde samenkomst is gebleken, dat de strijd tegen het kolonialisme op de voorgrond staat.

Hoewel de bekende, in Amsterdam woonachtige, Indonesische communist SLAMET SUKOTJO vrijwel de gehele week in Den Haag vertoeft in verband met zijn broodwinning aldaar, is hij, zoals reeds vroeger werd geconstateerd, een actief leider gebleven van de "Perhimpunan Indonesia" in de hoofdstad. Tijdens een door deze vereniging gehouden samenkomst hield hij een lezing over: "hoe de theorie van Marx overging in het communisme". Na de lezing werd door de Waarheid-filmdienst een film vertoond over de "Homosof Universiteit" te Moskou.

SIAMET SUKOTJO blijft tevens een rol spelen onder de Indonesische schepelingen, die aangesloten zijn bij het communistische vakverbond van havenarbeiders en schepelingen in Indonesië. Nog onlangs ontwikkelde hij zijn activiteit in verband met de eisen van het personeel van het m.s. "Oranje" tot verhoging van de uitbetaling der overwerkuren. De Stoomvaartmaatschappij "Nederland" is tot inwilliging van deze eisen overgegaan, hetgeen "De Waarheid" een belangrijke overwinning der Indonesische zeelieden, verkregen door hun eenheid, noemde.

Het op het communisme afgestemde P.I.-orgaan "Indonesia Merdeka" blijft vrij regelmatig verschijnen.

Surinaams nationalisme

De fel nationalistisch georiënteerde Surinamers te Amsterdam blijven ageren tegen het zgn. "Statuut". Het te Parijs verschijnende studentenblad "Alizes" (januarinummer) publiceerde een artikel waarin wordt verklaard, dat het "Statuut" voor Suriname en de Nederlandse Antillen geen autonomie heeft gebracht en dat deze gebieden dan ook ten onrechte door de Verenigde Naties als zelfbesturende gebieden zijn aangemerkt. Het is niet uitgesloten, dat dit geschrijf een uitvloeisel is van een reeds eerder gebleken binding van bepaalde Surinamers in Amsterdam met studenten in Parijs.

IV/2

IV/2

"Nederland-Indonesië"

Er is een zgn. werkgroep opgericht uit de reeds lang naar buiten in-actieve vereniging "Nederland-Indonesië" om te komen tot hernieuwde werkzaamheid ter verbetering van de betrekkingen tussen Nederland en Indonesië. Dit is feitelijk altijd het doel der vereniging geweest, met dien verstande evenwel, dat zij zich steeds achter de belangen van de R.I. heeft gesteld waarbij die van Nederland op de tweede plaats kwamen. Als basis voor hernieuwde bedrijvigheid heeft de werkgroep gesteld: het positieve anti-kolonialisme, sympathie met de doelstellingen der Aziatische-Afrikaanse (de zgn. A en A) conferentie te Bandoeng en het zoeken naar een oplossing voor de kwestie Nieuw-Guinea. De vereniging heeft bestaande organen als "De Derde Weg", "Vredesactie", "Perspectief", "De Nieuwe Stem", "Militia Christi", e.a. de mogelijkheid om de voorlichting van haar streven te verbeteren. /via

Chinezen

Tussen de in Den Haag gevestigde vertegenwoordiging van de Chinese Volksrepubliek en de leiders van de in Nederland gevestigde Chinezen nam het contact toe.

De ontwikkeling van de nieuwe Chinese Vereniging te Amsterdam - waarvan aangenomen wordt dat zij bedoeld is als een overkoepeling der drie bestaande Chinese verenigingen - vindt voortgang. Haar concept-statuten zijn gereed gekomen en circuleren ter beoordeling onder landgenoten. Bedoelde Chinese vereniging "Lü Ho Hua Ch'iao Lien Ho Hui", is reeds genoemd in Maandoverzicht No. 11/1955.

Verstekelingen

In enige gemeenten werden illegaal in Nederland binnengekomen Chinezen aangetroffen. In het algemeen zijn deze uit de Chinese Volksrepubliek gekomen en via Hongkong als verstekeling en naar Antwerpen gereisd, daarbij geholpen door de Chinese scheepsbemanningen. Van daaruit zijn zij, geholpen door derden, de Belgisch-Nederlandse grens overgeleid om hier bij "familieleden" onderdak te verkrijgen. Zij komen als regel in Nederland terecht bij Chinezen, die als communistisch geïntereerd bekend staan.

Sommige Chinese restauranthouders zijn geneigd personeel uit het buitenland te laten overkomen, omdat er in Nederland onvoldoende Chinees personeel voor de restaurants te werken zou zijn. Hiertegenover beweren Chinese werknemers, dat de bedoelde restauranthouders liefst zoveel mogelijk Chinezen naar Nederland zien komen omdat een groter aanbod van werkwil-ligen het bedingen van ongunstiger arbeidsvoorwaarden bevoor-dert.

Twee hinezen onlangs per vliegtuig uit Manchester op Schiphol aangekomen, wilden doorreizen naar een Chinees res-taurant in Den Haag. Daar zij over onvoldoende middelen be-schikten werd hun de toelating tot Nederland geweigerd. Zij werden naar Engeland teruggezonden.

V/1

HOOFDSTUK V - AGENDA

<u>Datum</u>	<u>Bijeenkomst</u>	<u>Plaats</u>	<u>Organisatie</u>
Voorjaar	Conferentie over Internationale samenwerking van studenten	verm. Zwitserland	I.U.S.
5-9 april	Bijzondere bijeenkomst betr. ontwapening	Venetië	W.V.R.
9-14 april	Wereldconferentie van Juristen	verm. Genève	I.V.D.J.
+ 14-15 april	West-Europese Conferentie betr. 40-urige werkweek	Turijn	W.V.V.
april-mei	<u>Nationale Conferentie voor ontwapening en veiligheid</u>	- - -	N.V.R.
+ 10-15 juni	Internationale Conferentie van Journalisten	Praag	I.O.J.
. 14-17 juni(?)	Internationale Conferentie van Werkende Vrouwen	- - -	W.V.V.
+ 4-8 juli	Internationale Conferentie van Jonge Meisjes	Parijs	W.F.D.J.
+ 26 aug. - 4 sept	4e Wereldcongres van Studenten	Praag	I.U.S.
december	Internationale Conferentie van Transportarbeiders.	- - -	V.V.I. - Transport

Afgesloten 10-3-1956

HOOFDSTUK VI - OVERZICHT STAKINGEN IN JANUARI 1956

HOOFDSTUK VI.

Stakingen overzicht in
Februari 1956.

V
O
L
G
N
O

<u>Bedrijf</u>	<u>Aanleiding</u>	<u>Inmenging Vakbonden</u>	<u>Resultaat</u>	
Trawl- visserij IJmuiden	Protest tegen voornemen tot wijziging loonvast- stelling der vissers	BVZ-OVB leidt actie; ANBZ-EVC stookt		1
"W.A.Schol- tens" Zuidbroek	Slechte verwarming van bedrijf.	Geen		2
Gemeente- lijke So- ciale Dienst, Deventer	Onvoldoende verwarming van de schuilkeet	Geen	Eisen ingewil- ligd	3
Stichting IJmuider Visverwer- king Velsen.	Onrechtmatig aangezegd ontslag	CBT/NVV, ABT/EVC stookt	Werkzaamheden hervat op ou- de basis	4

V
o
l
g
n
o

Begir.
in
vori-
ge
maand.

De onder de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal stakers aan. De boven de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal arbeiders aan dat in normale toestand werkzaam is.

- staking met vooraf bepaalde tijdsduur (korter dan 24 uren)
- staking met vooraf bepaalde tijdsduur (24 uur of langer)
- staking met niet vooraf bepaalde tijdsduur.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29

1

450, staking duurt voort.

2

3

45 werklieden

4

47; 50 losse visknechten sloten zich bij de staking aan.